

[C. J. F. Sven.]

forud for Valgaaret, altsaa ca. 6 Maaneder mere, end det nu er blevet til. Jeg er enig med mit Parti om, at en saa kort Frist som den, der nu er sat, er alt, alt for kort, naar man virkelig vil forfølge det af mig angivne Formaal med Bestemmelsen: at skaffe Sikkerhed for, at Vælgerne har et vist Kendskab til den paagældende Kommunes Forhold.

Ogsaa paa det andet Punkt, som Lovforslaget i første Række retter sig imod, Skatteydelsen, har den højtærede Indenrigsminister lidt et Nederlag i det andet høje Ting, idet han der i væsentlig Grad har maattet forringe Kravet om Skattebetaling. Efter det nu foreliggende Lovforslag skal man kun have betalt de direkte Skatter til Kommunen i det Skatteaar, der gaar forud for det Aar, i hvilket Valget foretages, det vil i dette Tilfælde — vi har kommunalt Valg i 1937 — sige, at man kun skal have betalt Skatten for Skatteaaaret 1935—36. I det oprindelige Lovforslag var det en Betingelse, at man havde betalt Skat i Valgretskommunen for Tiden fra 1. April og indtil 30. September i det Skatteaar, hvori Valget foregik, man var altsaa langt nærmere inde paa Livet af de paagældende, hvilket ogsaa er det eneste naturlige. Der er ikke meget Mening i, at en Mand faar Valgret til kommunalt Valg, naar han staar i Restance med Skat lige fra April Maaned i det Aar, der gaar forud for Valgaaret. Naar man overhovedet paa dette Punkt vil kræve Skatteydelse, maa der være lidt Alvor i det, det kan ikke være Meningen, at man til den ene Side siger: Der skal kræves en vis Skatteydelse, og til den anden Side giver saadanne Regler, at Skatteydelsen praktisk taget ikke kommer til at betyde noget.

Man maa gaa ud fra, at Regeringspartierne staar fast paa, at nogen Skatteydelse maa der kræves. Man er jo ogsaa i andre Love saa smaat begyndt at kræve Skatteydelse for, at Folk kan opnaa visse Goder; jeg minder om Loven om offentlig Forsorg, hvori det i § 289 i en vis Situation er stillet som Betingelse, at man ikke er i Restance med mere end eet Aars Kommuneskat. Man har ogsaa i Næringsloven paa et enkelt Punkt en Bestemmelse om, at for at faa visse Næringsrettigheder maa man ikke være i Restance med Betaling af forfalden Skat til Stat eller Kommune. Princippet er altsaa ved at blive anerkendt langt ud over det her foreliggende Tilfælde.

Med Hensyn til Skattebestemmelsen har mit Parti i øvrigt den Bemærkning at

gøre, at man ikke mener fortsat at kunne kræve som Betingelse for kommunal Valgret, at man ogsaa har betalt, for visse Kommuners Vedkommende, de forfaldne kommunale Ejendomsskatter. Medens der er meget, der taler for at kræve Erlæggelse af selve Indkomstskatten til Kommunen som Betingelse for kommunal Valgret, forekommer noget lignende mig ikke at være Tilfældet for de faste Ejendomsskatters Vedkommende. Man ser det bedst deraf, at hvis en Mand, der bor i en Kommune og har en fast Ejendom i en anden Kommune, betaler den personligt paalignede Skat i Opholdskommunen, men ikke betaler for den faste Ejendom, der ligger i en anden Kommune, vil han formentlig ikke miste Valgretten af den Grund. Altsaa, det er en Bestemmelse, der i første Række angaar de Vælgere, som bor i samme Kommune, hvor de har deres Erhvervsjendom. Hvis det var en absolut Betingelse, at man betalte Skat af den faste Ejendom, burde det være saadan, at det ikke blot kom til Udtryk i selve Opholdskommunen, men overalt. Endvidere er det saadan, at i adskillige Kommuner — Københavns Kommune m. fl. — kræves der ikke, at der er betalt Skat til Kommunen af de faste Ejendomme. Jeg mener, at denne Bestemmelse, som hidtil har været gældende, og som Regeringspartierne ønsker opretholdt, hvorefter det ogsaa er en Betingelse for at faa Valgret, at man har betalt Skat af de faste Ejendomme, har mere historisk Interesse end egentlig praktisk Begrundelse; thi der kan ikke drages en Sammenligning mellem Skatten af den faste Ejendom og Skatten, der skal svares af den direkte Indkomst. Der er i Virkeligheden ikke nogen Forbindelse af den Art mellem de to Forhold. Jeg lægger ikke saa overdreven Vægt paa de Argumenter, der fra anden Side er fremsat om, at det er urimeligt, fordi de faste Ejendomme maa svare disse Skatter uden Hensyn til, om der er Indkomst eller ikke, og at det derfor navnlig i Krisetider kan være haardt. Det er naturligvis et Argument, der kan fremføres, og som ogsaa maa tillægges nogen Betydning, men mig forekommer det ikke afgørende; for mig er det afgørende mere det principielle, at man overhovedet vil lade Valgretten være betinget af Erlæggelse af Ejendomsskat. Der er ikke, vil ikke og kan ikke blive den Forbindelse mellem Kravet om Skattebetalingen og Valgretstildelingen, som naar det drejer sig om den direkte Indkomstskat.

Endvidere ønsker vort Parti fastslaaet i selve Loven, at Valgretsaldere skal være